

KOIRA TULEE IHMISEN LUOKSE

Ennen muinoin koira asusteli metsässä. Sen kaverina oli susi. Yhdessä he pyysivät syömistä, mutta susi oli paljon voimakkaampi ja halusi riistää aina itselleen suuremmat lihapalat. Niinpä koira oli aina nälissään.

Kerran koira kuljeskeli yksin metsässä. Sillä oli nälkä. Vatsa oli melkein kiinni selkärangassa. Silloin se kuuli porojen ja ihmisen ääniä. Se hiipi lähemmäksi että näkisi, mitä mies huutelee. Koira istahti katselemaan. Mies oli paimentamassa poroeloaan. Aina vähän väliä joku poroista karkasi pois elosta. Mies lähti silloin hiihtämään perään ja haki sen taas takaisin. Mutta sitten taas joku toinen poro toisesta reunasta laumaa lähti karkuun ja taas miehen täytyi lähteä perään. Koko ajan täytyi miesraukan hiihtää edestakaisin, että lauma pysyisi koossa. Koira ajatteli: - Jos minä olisin isännän apuna, niin yksikään poro ei kyllä pääsisi karkuun. Minä juoksisin ympäri laumaa ja haukkuisin vihaisella äänellä.

Viimein koira lähti vähän kauemmaksi katsomaan, jos löytäisi jotain syömistä. Ei löytänyt ja sitten se nukahti pensaan alle. Koira heräsi. Jostain tuli sen nenään oikein makea haju. Aivan sylki valui suusta. Koira hiipi lähemmäksi, mistä tuo ihana haju tuli. Silloin se näki kodan ja saman miehen, joka päivällä jo oli ollut paimentamassa poroja. Mies oli syömässä. Hänellä oli suuri pata, mistä hän kaatoi liemen maahan. Liemestä nousi ihana haju nälkiintyneen koiran kuonoon. Koira hiipi lähemmäksi, vaikka pelkäsi kovasti isäntää. Isäntä otti padasta suuren lihapalan ja alkoi jyrsiä sitä ja heitti sitten luun maahan, otti uuden lihapalan ja alkoi taas syömään siitä lihoja pois ja koiran nälkä vaan tuli kovemmaksi. Vaikka se pelkäsi kamalasti, niin se hiipi aina vain lähemmäksi.

Miehen vieressä oli jo suuri läjä luita, kun koira viimein istahti miehen eteen.

- Ota minut rengiksi.

Mies keskeytti syömistä ja tuijotti ihmeissään vierastaan.

- Vai rengiksi sinä aikoisit? Mitä sinä osaisit tehdä?

Koira heilutti häntäänsä.

- Minä osaisin vaikka mitä. Auttaisin sinua paimentamaan laumaa. Sinun ei tarvitsisi itsesi hiihtää poroja kiinni. Saisit vain käskeä minun hakemaan niitä. Itse voisit juoda kahvia ja istua ihan rauhassa. Iltaisin minä voisin maata sinun kotasi edessä ja vahtia, ettei yksikään varas ja ryöväri pääsisi sinun kотаasi.

Isäntä jo hymähti. - Vai niin taitava sinä olisit. No mitä sinä haluaisit palkaksi?

Koira vastasi: - Minä näin äsken kun sinä kaadoit lihaliemen maahan. Minä haluaisin, että sinä kaataisit sen puukulhoon ja antaisit minun latkia sitä ja sitten haluaisin iltaisin järsiä noita luita, jotka sinä heittelit maahan. Niissä on vielä paljon lihoja jäljellä.

Isäntä jo innostui: - Se kyllä sopii hyvin. Ala vain minulle rengiksi.

Koira katseli isäntää suoraan silmiin: - Mutta meidän täytyy sopia ensin muutamia asioita.

- Mitä pitäisi sopia?

- Sinun täytyy olla minulle hyvä isäntä. Et saa pitää minua nälässä etkä janossa, etkä saa lyödä minua etkä potkia.

Isäntä lupasi olla hyvä isäntä koiralle, mutta koira ei ollut vielääkään tyytyväinen. Isäntä jo ihmetteli, että mitä vielä pitäisi sopia.

Koira sanoi: - Kun minä tulen vanhaksi ja sairaaksi ja minusta ei ole enää apua sinulle, mitä sinä sitten teet minulle?

- Mitä pitäisi? kysyi isäntä.

- Sinä saat kyllä lopettaa minut, mutta niin että minun ei tarvitse kärsiä turhan takia. Siksi että kun viimeisenä päivänä Jumala tuomitsee elävät ja kuolleet, silloin tulee koira ensimmäisenä kertomaan, miten ihminen on sitä kohdellut ja sitten tulee poro kertomaan ja sitten koko luomakunta ja tämän jälkeen Jumala määrää ja päättää, mitä se ihmiskunnalle tekee.

Isäntä lupasi, että hän täyttää kaikki nämä koiran vaatimukset. Niin koira jäi ihmiselle rengiksi, mutta jokaisen ihmisen, joka ottaa koiran itselleen, pitää muistaa se lupaus, minkä ihminen ennen muinoin koiralle antoi.

Saamelainen kansansatu
Kertoja Siiri Magga-Miettunen
Talletettu 05/2007 Kemissä.